

Arrest

nr. 285 719 van 6 maart 2023
in de zaken RvV X, X, X, X, X en X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juli 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 5 september 2022 met referentenummers X, X, X, X, X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen zijn allen familieleden van vier broers afkomstig uit Afghanistan die in België werden erkend als vluchteling. Minstens drie van hen verwierven intussen de Belgische nationaliteit.

De verzoekende partijen dienen op 22 december 2021 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) op humanitaire gronden.

Op 29 juli 2022 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen.

- De in hoofde van de eerste verzoekende partij – een broer van de referentieperso(o)n(en) in België – genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met [N.H.], [N.W.], [N.H.] en [S.R.]) bij zijn meerderjarige broer [N.M.S.], [...], in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige broer ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van [N.H.], [N.T.], [N.W.], [N.H.], [N.R.] en [S.R.] van wie de humanitaire visa op 29.07.2022 eveneens geweigerd werden. Uit de voorgelegde brief dd 24.08.2021 blijkt dat hij na het vertrek van de 4 oudste broers, de laatste vertrok in 2013, in Kabul bleef samenwonen met zijn vader, zijn twee moeders, zijn broer [W.] en zijn zus. Betrokkene heeft vier meerderjarige broers in België, die respectievelijk sinds 09.03.2009, 21.09.2012, 31.05.2013 en 23.05.2014 legaal in België verblijven. Zij vormen respectievelijk sinds 22.11.2010, 19.08.2013, 06.04.2015 en 13.04.2015 in België hun eigen gezin met hun vrouw en kinderen. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 22.12.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze vier broers, in Afghanistan vormde hij evenwel steeds een gezin met zijn vader, zijn twee moeders, zijn broer [W.] en zijn zus. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene legt geen bewijs voor dat hij op de één of andere manier afhankelijk is van de vier in België verblijvende zonen.

Betrokkene verklaart dat de Taliban hem en zijn familie zal vermoorden omdat zijn vader gewerkt heeft voor de president, hijzelf militair was in het Afghaanse nationale leger en één broer heeft gewerkt voor een Europese organisatie. Hij wenst zijn veiligheidssituatie te verbeteren. Ten bewijze hiervan legt hij een kaart voor van het Afghaanse nationaal leger op zijn naam en een kaart van de Afghaanse overheid op naam van zijn vader. In dit kader kan allereerst opgemerkt worden dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurige geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan

een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De voorgelegde kaart op naam van betrokkene vader kan zijn verklaring ondersteunen dat betrokkene vader werkte voor de Afghaanse overheid. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in de voorgelegde brief dd 24.08.2021 wordt verklaard dat zijn vader reeds gepensioneerd was voor hij overleed in 2020. Zijn pensionering dateert dus al van zekere tijd. In zijn verklaring lezen we nergens dat hij na het vertrek van de oudste vier broers, nog problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Het is onwaarschijnlijk dat hij, na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van zijn vader en nadat deze reeds geruime tijd gepensioneerd was, nu wel problemen zou ondervinden omwille van datzelfde werk.

Wat betreft de verklaring dat [W.] heeft gewerkt voor een Europese organisatie kan een zelfde opmerking gemaakt worden. Hij doet dit werk reeds geruime tijd zonder problemen te hebben ondervonden, het is onwaarschijnlijk dat hij en zijn familie nu ineens wel problemen hierdoor zouden ondervinden. Bovendien is het niet omdat iemand gewerkt heeft voor een Europese organisatie dat hij en zijn familie sowieso gevisieerd worden.

De voorgelegde kaart op betrokkene naam kan zijn verklaring ondersteunen dat hij militair was in het Afghaanse nationale leger. Het is echter niet zo dat elke militair en zijn familie sowieso gevisieerd worden in Afghanistan.

Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene legt echter onvoldoende persoonlijke bewijsstukken hiervan voor.

Betrokkene verklaart dat hij nu met zijn twee moeders, zijn broer, zijn zus en zijn schoonzus in Pakistan verblijft. In Pakistan is hij veilig. Hij verklaart dat hij schrik heeft om teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Betrokkene kan ervoor kiezen om een leven op te bouwen in Pakistan samen met zijn moeders, broer, zus en schoonzus en de nodige stappen hiervoor te zetten.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen betrokkene zich zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese broer ifv een Belgische meerderjarige broer is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

- De in hoofde van de tweede verzoekende partij – een andere broer van de referentieperso(o)n(en) in België – genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met [N.H.], [N.H.], [N.F.], en [S.R.]) bij zijn meerderjarige broer [N.M.S.], [...], in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige broer ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet

de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van [N.H.], [N.T.], [N.H.], [N.R.], [N.F.] en [S.R.] van wie de humanitaire visa op 29.07.2022 eveneens geweigerd werden. Uit de voorgelegde brief dd 24.08.2021 blijkt dat hij na het vertrek van de 4 oudste broers, de laatste vertrok in 2013, in Kabul bleef samenwonen met zijn vader, zijn moeders, zijn broer [F.] en zijn zus. Betrokkene huwde op 02.04.2015. Zijn vrouw heeft eveneens een aanvraag om een humanitair visum ingediend. Er kan dus van uitgegaan worden dat betrokkene en zijn vrouw een geïncel vormen. Betrokkene heeft vier meerderjarige broers in België, die respectievelijk sinds 09.03.2009, 21.09.2012, 31.05.2013 en 23.05.2014 legaal in België verblijven. Zij vormen respectievelijk sinds 22.11.2010, 19.08.2013, 06.04.2015 en 13.04.2015 in België hun eigen gezin met hun vrouw en kinderen. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 22.12.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze vier broers, in Afghanistan vormde hij evenwel na het vertrek van de broers aanvankelijk nog een gezin met zijn vader, zijn moeders, zijn broer en zus en later met zijn vrouw. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene legt geen bewijs voor dat hij op de één of andere manier afhankelijk is van de vier in België verblijvende broers.

Betrokkene verklaart dat de Taliban hem en zijn familie zal vermoorden omdat zijn vader gewerkt heeft voor de president, zijn broer militair was in het Afghaanse nationale leger en hijzelf heeft gewerkt voor een Europese organisatie. Hij wenst zijn veiligheidssituatie te verbeteren. Ten bewijze hiervan legt hij een kaart voor van het Afghaanse nationaal leger op naam van [F.] en een kaart van de Afghaanse overheid op naam van zijn vader. In dit kader kan allereerst opgemerkt worden dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheids-situatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De voorgelegde kaart op naam van betrokkenes vader kan zijn verklaring ondersteunen dat zijn vader werkte voor de Afghaanse overheid. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in de voorgelegde brief dd 24.08.2021 wordt verklaard dat zijn vader reeds gepensioneerd was voor hij overleed in 2020. Zijn pensionering dateert dus al van zekere tijd. In zijn verklaring lezen we nergens dat hij, na het vertrek van de oudste vier broers, nog problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Het is onwaarschijnlijk dat hij, na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van zijn vader en nadat zijn vader reeds geruime tijd gepensioneerd was, nu wel problemen zou ondervinden omwille van datzelfde werk.

Wat betreft de verklaring dat hij heeft gewerkt voor een Europese organisatie kan een zelfde opmerking gemaakt worden. Betrokkene deed dit werk reeds geruime tijd zonder problemen te hebben ondervonden,

het is onwaarschijnlijk dat hij en zijn familie nu ineens wel problemen hierdoor zouden ondervinden. Bovendien is het niet omdat iemand gewerkt heeft voor een Europese organisatie dat hij en zijn familie sowieso gevisieerd worden.

De voorgelegde kaart op naam van [F.] kan de verklaring van betrokkene ondersteunen dat zijn broer militair was in het Afghaanse nationale leger. Het is echter niet zo dat elke militair en zijn familie sowieso gevisieerd worden in Afghanistan.

Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene legt echter onvoldoende persoonlijke bewijsstukken hiervan voor.

Betrokkene verklaart dat hij nu met zijn twee moeders, zijn vrouw, zijn broer [F.] en zijn zus in Pakistan verblijft. In Pakistan is hij veilig. Hij verklaart dat hij schrik heeft om teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Betrokkene kan ervoor kiezen om een leven op te bouwen in Pakistan samen met zijn vrouw, zijn twee moeders, zijn broer [F.] en zijn zus en de nodige stappen hiervoor te zetten.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen betrokkene zich zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese broer ifv een Belgische meerderjarige broer is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

- De in hoofde van de derde verzoekende partij – de echtgenote van de tweede verzoekende partij – genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met [N.T.]) bij haar meerderjarige schoonbroer [N.M.S.], [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU schoonzus ifv Belgische meerderjarige schoonbroer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van [N.H.], [N.T.], [N.W.], [N.H.], [N.F.] en [S.R.] van wie de humanitaire visa op 29.07.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene is gehuwd op 02.04.2015 en reist nu samen met haar man. Hieruit kan besloten worden dat ze een gezinscel vormt met haar man. Bovendien legt betrokkene geen overlijdensaktes voor van haar ouders en geeft ze geen verdere info over hen. Er kan dus verondersteld worden dat beide ouders nog leven en verblijven in Afghanistan. Bovendien geeft betrokkene geen informatie over haar broers en zussen. Aangezien het niet de gewoonte is in Afghanistan dat een koppel

slechts één kind heeft, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat betrokkene nog broers/zussen heeft die in Afghanistan verblijven. Betrokkene heeft vier meerderjarige schoonbroers in België, die respectievelijk sinds 09.03.2009, 21.09.2012, 31.05.2013 en 23.05.2014 legaal in België verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene legt geen bewijs voor dat ze op de één of andere manier afhankelijk is van de vier in België verblijvende schoonbroers.

Betrokkene verklaart dat de Taliban haar en haar schoonfamilie zal vermoorden omdat haar schoonvader gewerkt heeft voor de president, één schoonbroer militair was in het Afghaanse nationale leger en haar man heeft gewerkt voor een Europese organisatie. Ten bewijze hiervan legt zij een kaart voor van het Afghaanse nationaal leger op naam van [F.] en een kaart van de Afghaanse overheid op naam van haar schoonvader. In dit kader kan allereerst opgemerkt worden dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheids-situatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De voorgelegde kaart op naam van betrokkenes schoonvader kan haar verklaring ondersteunen dat hij werkte voor de Afghaanse overheid. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in de voorgelegde brief dd 24.08.2021 wordt verklaard dat haar schoonvader reeds gepensioneerd was voor hij overleed in 2020. Zijn pensionering dateert dus al van zekere tijd. In haar verklaring lezen we nergens dat ze, na het vertrek van de oudste vier schoonbroers, problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Het is onwaarschijnlijk dat ze, na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van haar schoonvader en nadat hij reeds geruime tijd gepensioneerd was, nu wel problemen zou ondervinden omwille van datzelfde werk.

Wat betreft de verklaring dat [W.] heeft gewerkt voor een Europese organisatie kan een zelfde opmerking gemaakt worden. Hij doet dit werk reeds geruime tijd zonder problemen te hebben ondervonden, het is onwaarschijnlijk dat hij en zijn familie nu ineens wel problemen hierdoor zouden ondervinden. Bovendien is het niet omdat iemand gewerkt heeft voor een Europese organisatie dat hij en zijn familie sowieso gevisieerd worden.

De voorgelegde kaart op naam van [F.] kan de verklaring van betrokkene ondersteunen dat haar schoonbroer militair was in het Afghaanse nationale leger. Het is echter niet zo dat elke militair en zijn familie sowieso gevisieerd worden in Afghanistan.

Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene legt echter onvoldoende persoonlijke bewijsstukken hiervan voor.

Betrokkene verklaart dat ze nu met haar man, diens twee moeders, haar schoonbroer en haar schoonzus in Pakistan verblijft. In Pakistan is ze veilig. Ze verklaart dat ze schrik heeft om teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Betrokkene kan ervoor kiezen om een leven op te bouwen in Pakistan samen met haar man, diens moeders, haar schoonbroer en haar schoonzus en de nodige stappen hiervoor te zetten.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen betrokkene zich zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese schoonzus ifv een Belgische

meerderjarige schoonbroer is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

- De in hoofde van de vierde verzoekende partij – de moeder van de referentieperso(n)en in België – genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met [N.W.], [N.H.], [N.F.] en [S.R.]) bij haar meerderjarige zoon [N.M.S.], [...], in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van [N.T.], [N.W.], [N.H.], [N.R.], [N.F.] en [S.R.] van wie de humanitaire visa op 29.07.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene verklaart dat ze weduwe is. Ze legt enkel een huwelijksakte voor. Een overlijdensakte van haar man wordt niet voorgelegd. Uit de voorgelegde brief dd 24.08.2021 blijkt dat ze, na het vertrek van de 4 oudste kinderen, de laatste vertrok in 2013, in Kabul bleef samenwonen met haar man en de drie jongste kinderen ([W.], [F.] en [H.]). Betrokkene heeft vier meerderjarige zonen in België, die respectievelijk sinds 09.03.2009, 21.09.2012, 31.05.2013 en 23.05.2014 legaal in België verblijven. Zij vormen respectievelijk sinds 22.11.2010, 19.08.2013, 06.04.2015 en 13.04.2015 in België hun eigen gezin met hun vrouw en kinderen. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 22.12.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze vier zonen, in Afghanistan vormde zij evenwel steeds een gezin met haar man en drie kinderen. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene legt geen bewijs voor dat ze op de één of andere manier afhankelijk is van de vier in België verblijvende zonen.

Betrokkene verklaart dat de Taliban haar en haar familie zal vermoorden omdat haar man gewerkt heeft voor de president, één zoon militair was in het Afghaanse nationale leger en één zoon heeft gewerkt voor een Europese organisatie. Ten bewijze hiervan legt zij een kaart voor van het Afghaanse nationaal leger op naam van [F.] en een kaart van de Afghaanse overheid op naam van haar man. In dit kader kan allereerst opgemerkt worden dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De voorgelegde kaart op naam van betrokkene man kan haar verklaring ondersteunen dat hij werkte voor de Afgaanse overheid. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in de voorgelegde brief dd 24.08.2021 wordt verklaard dat haar man reeds gepensioneerd was voor hij overleed in 2020. Zijn pensionering dateert dus al van zekere tijd. In haar verklaring lezen we nergens dat ze, na het vertrek van de oudste vier kinderen, nog problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Het is onwaarschijnlijk dat ze, na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van haar man en nadat hij reeds geruime tijd gepensioneerd was, nu wel problemen zou ondervinden omwille van datzelfde werk. Wat betreft de verklaring dat [W.] heeft gewerkt voor een Europese organisatie kan een zelfde opmerking gemaakt worden. Hij doet dit werk reeds geruime tijd zonder problemen te hebben ondervonden, het is onwaarschijnlijk dat hij en zijn familie nu ineens wel problemen hierdoor zouden ondervinden. Bovendien is het niet omdat iemand gewerkt heeft voor een Europese organisatie dat hij en zijn familie sowieso gevisieerd worden.

De voorgelegde kaart op naam van [F.] kan de verklaring van betrokkene ondersteunen dat haar zoon militair was in het Afgaanse nationale leger. Het is echter niet zo dat elke militair en zijn familie sowieso gevisieerd worden in Afghanistan.

Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene legt echter onvoldoende persoonlijke bewijsstukken hiervan voor.

Betrokkene verklaart dat ze nu met haar twee zonen, dochter en schoondochter verblijft in Pakistan. In Pakistan is ze veilig. Ze verklaart dat ze schrik heeft om teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Betrokkene kan ervoor kiezen om een leven op te bouwen in Pakistan samen met haar zonen, dochter en schoondochter en de nodige stappen hiervoor te zetten.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen betrokkene zich zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese moeder ifv een Belgische meerderjarige zoon is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

- De in hoofde van de vijfde verzoekende partij – de zus van de referentieperso(n)en in België – genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met [N.H.], [N.W.], [N.F.] en [S.R.]) bij zijn meerderjarige broer [N.M.S.], [...], in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige zus ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen,

op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van [N.H.], [N.T.], [N.W.], [N.R.], [N.F.] en [S.R.] van wie de humanitaire visa op 29.07.2022 eveneens geweigerd werden. Uit de voorgelegde brief dd 24.08.2021 blijkt dat betrokkene na het vertrek van de 4 oudste broers, de laatste vertrok in 2013, in Kabul bleef samenwonen met haar vader, diens twee vrouwen en haar twee jongste broers ([W.] en [F.]). In 04.09.2018 huwde ze met [N.R.M.]. Het is niet duidelijk waarom betrokkene man geen aanvraag om een humanitair visum heeft gedaan en waarom hij niet met haar meereist. Betrokkene heeft vier meerderjarige broers in België, die respectievelijk sinds 09.03.2009, 21.09.2012, 31.05.2013 en 23.05.2014 legaal in België verblijven. Zij vormen respectievelijk sinds 22.11.2010, 19.08.2013, 06.04.2015 en 13.04.2015 in België hun eigen gezin met hun vrouw en kinderen. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 22.12.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze vier broers, in Afghanistan vormde zij evenwel aanvankelijk een gezin met haar vader, diens twee vrouwen en haar twee broers en later met haar man. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene legt geen bewijs voor dat ze op de één of andere manier afhankelijk is van de vier in België verblijvende meerderjarige broers.

Betrokkene verklaart dat de Taliban haar en haar familie zal vermoorden omdat haar vader gewerkt heeft voor de president, één broer militair was in het Afghaanse nationale leger en één broer heeft gewerkt voor een Europese organisatie. Ten bewijze hiervan legt zij een kaart voor van het Afghaanse nationaal leger op naam van [F.] en een kaart van de Afghaanse overheid op naam van haar vader. In dit kader kan allereerst opgemerkt worden dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de Taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De voorgelegde kaart op naam van betrokkene vader kan haar verklaring ondersteunen dat hij werkte voor de Afghaanse overheid. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in de voorgelegde brief dd 24.08.2021 wordt verklaard dat haar vader reeds gepensioneerd was voor hij overleed in 2020. Zijn pensionering dateert dus al van zekere tijd. In haar verklaring lezen we nergens dat ze, na het vertrek van

de oudste vier broers, nog problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Het is onwaarschijnlijk dat ze, na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van haar vader en nadat hij reeds geruime tijd gepensioneerd was, nu wel problemen zou ondervinden omwille van datzelfde werk. Wat betreft de verklaring dat [W.] heeft gewerkt voor een Europese organisatie kan een zelfde opmerking gemaakt worden. Hij doet dit werk reeds geruime tijd zonder problemen te hebben ondervonden, het is onwaarschijnlijk dat hij en zijn familie nu ineens wel problemen hierdoor zouden ondervinden. Bovendien is het niet omdat iemand gewerkt heeft voor een Europese organisatie dat hij en zijn familie sowieso gevisieerd worden.

De voorgelegde kaart op naam van [F.] kan de verklaring van betrokkene ondersteunen dat haar broer militair was in het Afghaanse nationale leger. Het is echter niet zo dat elke militair en zijn familie sowieso gevisieerd worden in Afghanistan.

Bovendien geeft betrokkene geen informatie over haar man en reist deze niet mee met haar. Hieruit kan afgeleid worden dat hij geen problemen heeft in Afghanistan.

Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene legt echter onvoldoende persoonlijke bewijsstukken hiervan voor.

Betrokkene verklaart dat ze nu met haar twee moeders, haar twee broers en haar schoonzus in Pakistan verblijft. In Pakistan is ze veilig. Ze verklaart dat ze schrik heeft om teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Betrokkene kan ervoor kiezen om een leven op te bouwen in Pakistan samen met haar moeders, broers en schoonzus en de nodige stappen hiervoor te zetten.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen betrokkene zich zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese meerderjarige zus ifv een Belgische meerderjarige broer is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

- De in hoofde van de zesde verzoekende partij – de stiefmoeder van de referentieperso(o)n(en) in België – genomen beslissing is ten slotte gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene wenst zich (samen met [N.R.]) bij de heer [N.M.S.], [...], de meerderjarige zoon van haar man, in België te vestigen. Zij kan niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van [N.H.], [N.W.], [N.H.], [N.R.], [N.F.] en [S.R.] van wie de humanitaire visa op 29.07.2022 eveneens geweigerd werden. Betrokkene verklaart dat ze weduwe is. Ze legt enkel een huwelijksakte voor. Een overlijdensakte van haar man wordt niet voorgelegd. Uit de voorgelegde brief dd 24.08.2021 blijkt dat ze na het vertrek van de 4 oudste kinderen, de laatste vertrok in 2013, in Kabul bleef samenwonen met haar man en de drie jongste kinderen ([W.], [F.] en [H.]). Vier meerderjarige zonen van betrokkenes man verblijven respectievelijk sinds 09.03.2009, 21.09.2012, 31.05.2013 en 23.05.2014 legaal in België. Zij vormen respectievelijk sinds 22.11.2010, 19.08.2013, 06.04.2015 en 13.04.2015 in België hun eigen gezin met hun vrouw en kinderen. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 22.12.2021. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze vier kinderen, in Afghanistan vormde zij evenwel steeds een gezin met haar man en drie kinderen. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene legt geen bewijs voor dat ze op de één of andere manier afhankelijk is van de vier in België verblijvende zonen van haar man.

Betrokkene verklaart dat de Taliban haar en haar familie zal vermoorden omdat haar man gewerkt heeft voor de president, één zoon militair was in het Afghaanse nationale leger en één zoon heeft gewerkt voor een Europese organisatie. Ten bewijze hiervan legt zij een kaart voor van het Afghaanse nationaal leger op naam van [F.] en een kaart van de Afghaanse overheid op naam van haar man. In dit kader kan allereerst opgemerkt worden dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De voorgelegde kaart op naam van betrokkenes man kan haar verklaring ondersteunen dat hij werkte voor de Afghaanse overheid. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in de voorgelegde brief dd 24.08.2021 wordt verklaard dat haar man reeds gepensioneerd was voor hij overleed in 2020. Zijn pensionering dateert dus al van zekere tijd. In haar verklaring lezen we nergens dat ze, na het vertrek van de oudste vier kinderen, nog problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Het is onwaarschijnlijk dat ze, na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van haar man en nadat hij reeds geruime tijd gepensioneerd was, nu wel problemen zou ondervinden omwille van datzelfde werk. Wat betreft de verklaring dat [W.] heeft gewerkt voor een Europese organisatie kan een zelfde opmerking gemaakt worden. Hij doet dit werk reeds geruime tijd zonder problemen te hebben ondervonden, het is onwaarschijnlijk dat hij en zijn familie nu ineens wel problemen hierdoor zouden ondervinden. Bovendien is het niet omdat iemand gewerkt heeft voor een Europese organisatie dat hij en zijn familie sowieso geïsoleerd worden.

De voorgelegde kaart op naam van [F.] kan de verklaring van betrokkene ondersteunen dat haar zoon militair was in het Afghaanse nationale leger. Het is echter niet zo dat elke militair en zijn familie sowieso geïsoleerd worden in Afghanistan.

Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene legt echter onvoldoende persoonlijke bewijsstukken hiervan voor.

Betrokkene verklaart dat ze nu met haar twee zonen, dochter en schoondochter verblijft in Pakistan. In Pakistan is ze veilig. Ze verklaart dat ze schrik heeft om teruggestuurd te worden naar Afghanistan.

Betrokkene kan ervoor kiezen om een leven op te bouwen in Pakistan samen met haar zonen, dochter en schoondochter en de nodige stappen hiervoor te zetten.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen betrokkene zich zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Bovendien worden humanitaire visa slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Nu de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijkaardige motieven en de door de verzoekende partijen ingediende beroepen ook nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de verschillende beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voert in enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In het verzoekschrift van de eerste verzoekende partij wordt het middel toegelicht als volgt:

"Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

[...]

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519)

Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

1. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen recht heeft op een visum gezins-hereniging met zijn broer op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoekers aanvraag.

2. Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst aangezien zij er in het gezelschap is van de andere familieleden die een aanvraag voor een humanitair visum indienden. Verwerende partij vervolgt door te stellen dat “blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.” Hierbij stelt verwerende partij tot slot dat verzoekende partij geen bewijs voorlegt van afhankelijkheid van de vier in België verblijvende familieleden. In één argument lijkt verwerende partij met andere woorden drie verschillende criteria te hanteren. Eerst lijkt verwerende partij familiaal isolement als criterium te hanteren. Dan weer lijkt zij na te gaan waar de familiale banden van verzoeker het sterkst zijn. Tot slot past zij het criterium van afhankelijkheid toe. Het is voor verzoekende partij volstrekt onduidelijk op welk criterium verwerende partij haar aanvraag heeft beoordeeld.

Bovendien dient opgemerkt te worden de wet niet voorziet in de door verwerende partij gebruikte criteria. Verzoekende partij vroeg een visum aan op basis van een combinatie van humanitaire redenen. Eerst en vooral wenst verzoekende partij te vluchten uit Afghanistan, een land waar de taliban de macht hebben gegrepen en waar zij een groot risico loopt op ernstige mensenrechtenschendingen. Daarnaast wenst verzoekende partij haar familie in België te vervoegen. Deze twee elementen moeten in hun samenhang beoordeeld worden.

Het feit dat er geen familiaal isolement zou zijn in het land van herkomst toont niet aan dat er geen humanitaire redenen voorhanden zijn om een visum aan verzoekende partij toe te kennen. Hetzelfde geldt voor het eventueel sterker zijn van de familiale banden in het land van herkomst of voor een vermeend gebrek aan afhankelijkheid van de in België verblijvende familieleden.

Verwerende partij motiveert haar beslissing door te stellen dat er geen sprake is van familiaal isolement in Afghanistan en dat er om die reden geen humanitaire redenen zijn om een visum af te leveren aan verzoekende partij, terwijl verzoekende partij nooit enig familiaal isolement heeft ingeroepen als humanitaire grond. Eerst en vooral is verzoekende partij op zoek naar veiligheid, hetgeen in zij in Afghanistan niet heeft. Het is volstrekt normaal dat verzoekende partij vervolgens besloot om een visumaanvraag voor België in te dienen, een land waarvan haar 4 broers de nationaliteit hebben én waar haar veiligheid gegarandeerd kan worden. Of verzoekende partij al dan niet in familiaal isolement zou zijn in Afghanistan doet er met andere woorden weinig toe.

Verwerende partij haalt ook aan dat er geen overlijdensakte van mijnheer [N.M.A.] werd voorgelegd. Ten eerste was uit de brief van Dr. [M.M.P.v.A.] (MDF, www.mdf.nl) van 24 augustus 2021, waarin op gedetailleerde wijze de situatie van verzoekende partij werd toegelicht, duidelijk dat mijnheer [N.M.A.] in 2020 overleed aan COVID-19. Ten tweede maakt verwerende partij hierbij dezelfde denkfout door er van uit te gaan dat het familiaal isolement de humanitaire grond was waarop verzoekende partij zich beriep bij de aanvraag tot het bekomen van een visum, quod non. Verzoekende partij had bijgevolg geen enkele reden om het eventueel in leven zijn van mijnheer [N.M.A.] achter te houden.

3. Ten derde stelt verwerende partij, nadat ze verwijst naar enkele EASO-rapporten over Afghanistan, “dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.”

Opnieuw is deze motivering niet ter zake dienend.

Verzoekende partij legde verscheidene documenten (zie stukken 2-6) voor waaruit blijkt dat zij geen loutere burger is, maar wel een bijzondere kwetsbaarheid wegens de banden van haar familie met de voormalige overheid, het Afghaanse nationale leger en de buitenlandse organisaties.

Daarnaast is de stelling van verwerende partij ook voorbarig.

Ten eerste is de informatie waarop verwerende partij zich baseert, verouderd. Het meest recente rapport dateert reeds van januari 2022 en de verslagperiode van dit rapport gaat slechts tot 8 december 2021. De

bestreden beslissing dateert van bijna 8 maanden na het einde van de verslagperiode. Ondertussen verschenen verschillende rapporten¹ over Afghanistan die verwerende partij volledig achterwege laat. Ten tweede oordeelde Uw Raad in een recent arrest het volgende over de veiligheidssituatie in Afghanistan en over dezelfde EASO-rapporten waarop verwerende partij zich baseert:

“Hierbij moet evenwel in acht worden genomen dat deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en wordt erop gewezen dat de situatie in het land onstabiel blijft. Er ligt geen landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. [...]

De meest recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan waarop de verwerende partij zich steunt, is het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022, dat werd bijgehouden tot 8 december 2021 (p.8). Meer recente landeninformatie over de veiligheidssituatie, met name over de eerste maanden in het jaar 2022, ligt niet voor. In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat de situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggevallen (p.8-11). De Raad is dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).”

“In haar aanvullende nota benadrukt de verzoekende partij terecht dat uit het EASO COI Afghanistan rapport blijkt dat bovendien een aantal belangrijke bronnen gestopt zijn met het publiceren of bijwerken van (openbaar) materiaal dat voorheen van belang was voor het opstellen van rapporten over Afghanistan (...).”

(zie RvV, 31 maart 2022, nr. 270 813)

Hoewel dit arrest van Uw Raad betrekking heeft op een weigeringsbeslissing van het CGVS en dus in volle rechtsmacht werd genomen, is de aangehaalde stelling dat er wegens het wegvallen van een aantal belangrijke bronnen onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om een correcte inschatting te kunnen maken over de veiligheid van Afghaanse burgers, eveneens van toepassing op de bestreden beslissing.

Verwerende partij baseert zich op net dezelfde bronnen als het CGVS in de geciteerde zaak om tot de conclusie te komen dat gewone Afghaanse burgers geen gevaar meer lopen in Afghanistan omwille van willekeurig geweld.

In het licht van deze rechtspraak van Uw Raad kan verwerende partij zich bijgevolg niet dienstig baseren op het EASO-rapport van januari 2022 om te beweren dat verzoekende partij geen ernstige bedreiging van haar leven of persoon zou ondervinden.

Verwerende partij ging met andere woorden erg onzorgvuldig te werk bij de beoordeling van de veiligheid in Afghanistan. Dit is des te meer het geval daar zij op de hoogte was, of minstens had moeten zijn, van het hierboven aangehaalde arrest van Uw Raad.

4. Ten vierde gaat verwerende partij in op de persoonlijke kwetsbaarheden in de familie van verzoekende partij. Zij meent hier dat het onwaarschijnlijk is dat de banden binnen de familie met de voormalige Afghaanse overheid, het Afghaanse nationale leger en de buitenlandse organisaties problemen met zich mee zouden voor verzoekende partij en haar familie.

Verwerende partij komt met haar motivering hieromtrent niet verder dan in totaal 9 volzinnen, samengepakt in 3 korte alinea's en verwijst naar geen enkele objectieve bron die haar stelling staft.

Deze motivering is vanzelfsprekend ontoereikend. Verzoekende partij blijft in het ongewisse over de redenen waarom de bijzondere kwetsbaarheid van de familie niet als humanitaire grond in rekening werd gebracht.

Uit de door verwerende partij aangehaalde landeninformatie blijkt dat verzoekende partij wel bijzonder kwetsbaar is, een hoog risico loopt op ernstige mensenrechtenschendingen en zelfs moet vrezen voor haar leven.

Het EASO-rapport van januari 2022, het meest recente rapport waarop verwerende partij zich beroept, stelt duidelijk dat personen met linken met de voormalige overheid, met het Afghaanse leger, of met buitenlandse troepen en hun familieleden geveiseerd worden door de talibanstrijders:

“On 17 August 2021, the Taliban announced a general amnesty for all government workers.⁴⁷⁰ However, on 19 August 2021, a RHIPTO Center intelligence report referred to by Reuters presented information claiming that the Taliban had compiled a blacklist and were hunting down people with suspected links to the previous administration or to US-led forces, noting that those ‘particularly at risk are individuals in

central positions in military, police and investigative units.⁴⁷¹ In an interview with BBC, RHIPTO Center director Christian Nellemann stated that there were a 'high number of individuals' targeted by the Taliban, and called the threat 'crystal clear'.

[...]

New York Times also reported 'a pattern of pursuit of Afghan special operations forces personnel and commandos of the intelligence service [...], as well as police and security chiefs across the country', and also mentioned that it was too early to judge whether this was part of Taliban policy, or whether individual Taliban members were taking revenge for past incidents. According to the same article, the Taliban had detained at least a dozen former provincial officials across the country, while the former head of the Interior Ministry's police criminal investigation unit, Bismillah Taban, stated that the Taliban were searching for him. According to Taban, one of his colleagues had been killed by the Taliban, and another colleague had been tortured in the search for Taban's hide-out. During the same month, August 2021, an armed group reportedly accessed the headquarters of the National Security Directorate and the Ministry of Communications, and retrieved thousands of payroll lists and top-secret files, including files on intelligence officers and informers.

[...]

In September 2021, another article by The New York Times argued that many Afghans were questioning the Taliban leaders' control over their fighters, and their ability to oversee the August 2021 amnesty. According to the article, 'former government officials, aid workers and diplomats say Taliban leaders have barely managed to keep their well-armed rank-and-file in check.'⁴⁷⁵ At the same time, violent incidents targeting security officials were reported: five former police officers were killed in two separate incidents in Kandahar⁴⁷⁶, while in Ghor Province, a pregnant police officer was reportedly killed in front of her family, although the Taliban denied any involvement in the incident.⁴⁷⁷ In the same month, Afghanistan International news quoted reports of Taliban fighters conducting house-to-house searches in Kabul, looking for interpreters of foreign troops, embassy personnel and former government authorities.

[...]

In October 2021, Patricia Gossman, associate director for the Asia division of Human Rights Watch, told RFE/RL of accounts 'of people being arrested purely for having any association with the former security forces, and family members being interrogated or beaten by Taliban looking for former officials'. According to the same source, 'the Taliban forces carrying out these abuses appear to have been given a free hand while officials at the top deny it is happening.'⁴⁸³ Violent incidents continued to be reported during that month and in November 2021: according to the Australian Broadcasting Corporation (ABC), Taliban fighters executed an Afghan army officer previously working as an interpreter for the Australian Defence Force⁴⁸⁴, while unknown gunmen 'shot a former Afghan army soldier in front of his house, killing him and two friends standing nearby'.⁴⁸⁵ In Khost, a former police officer was shot dead.⁴⁸⁶

More recently, on 30 November 2021, Human Rights Watch published a report stating that they had documented 'summary execution or enforced disappearance' of 47 former ANSF members 'who had surrendered to or were apprehended by Taliban forces' between 15 August – 31 October 2021, and that their research indicated that over 100 former security force personnel and family members of such individuals had been targeted. There were also reports on killings or forced disappearances in the provinces of Ghazni, Helmand, Kundz, and Kandahar.⁴⁸⁷ On 4 December 2021, the European Union, the United States, and 20 other countries, quoting Human Rights Watch's report as well as other sources, jointly condemned the Taliban over the alleged killings of former members of the Afghan security forces.

[...]

As of 11 November 2021, the Afghan human rights expert had seen reports of 30 targeted attacks in the past two months, and the victims were killed because of their links to the former government and the security forces or because being alleged ISKP affiliates. [...] The Afghan law professor also stated that, although it was hard to say whether the revenge killings were centrally sanctioned or not, the source 'absolutely believed' that the Taliban systematically targeted anyone perceived as a potential threat, i.e. anyone who could align themselves with the National Resistance Front (NRF); anyone with possible connections to the ISKP; intelligence officials or elite forces of the previous administration who could potentially join anti-Taliban movements, and influential figures who could challenge the Taliban. People that were a potential threat to the Taliban were monitored, harassed, threatened or even killed according to the source, especially persons with suspected links to ISKP who were often executed on the spot.⁴⁹⁴ Dr. Andrea Chiovenda, adjunct assistant professor of anthropology at Zayed University, told EASO during an interview on 9 November 2021 that the Taliban could not enforce its amnesty, and also mentioned a 'worrisome' situation in Nangarhar with almost daily reports of bodies hanging from trees along the roads, and similar events taking place in Laghman and Kunar.⁴⁹⁵ [...]

Personal enmities were also a part of the targeting according to the Afghan human rights expert, who had seen several reports of revenge killings. According to the source, it seemed like the Taliban fighters felt like they 'earned' to commit such killings by becoming victorious.⁴⁹⁸ The Afghan law professor also

emphasized personal enmities, as well as local conflicts and ethnic tension behind targeted killings. The source explained that targeted killings were often driven by revenge by Taliban fighters, and usually local Taliban taking revenge on local actors because of longstanding conflicts in that area. There were also patterns of local rivalry, and rivalry between tribes who have aligned themselves with either the Taliban or the former government. After the takeover the dynamics have changed and therefore some ethnic tensions have been aggravated according to the source.”

Bovendien moet hierbij nogmaals rekening worden gehouden met het feit dat aantal belangrijke bronnen gestopt zijn met het publiceren waardoor de situatie in werkelijkheid nog desastreuzer is dan weergegeven in het hierboven aangehaalde EASO-rapport.

Ook andere bronnen, waarnaar verwezen wordt in het hierboven geciteerde EASO-rapport, stellen dat personen met banden met de voormalige overheid en journalisten in het bijzonder gevisieerd worden door de taliban. Human Rights Watch meldt reeds in November 2021 het volgende:

“Taliban forces had stepped up targeted killings of ANSF personnel and civilian government officials long before their final offensive that led to the takeover of the country in mid-August 2021. The UN and other analysts placed the surge in killings from mid-2020.2 While most of these attacks targeted security force personnel and other officials, the period from late 2020 through August 2021 also saw increased attacks on journalists and civilians considered to be associated with the government. As the Taliban forces closed in on provincial capitals, targeted killings and other abuses escalated. [...]

People seeking to gain favor with the new authorities or take revenge on rivals may report them to the Taliban. On October 11, the Afghan filmmaker Roya Heydari accused neighbors of informing Taliban authorities in Mazar-e Sharif that her brother had been a security force member. He was later released after officials close to former Governor Atta Noor intervened. 6 Despite Taliban denials, the nature of the killings indicates that local Taliban commanders carried out or ordered many of the executions or followed orders to do so by senior commanders or the Taliban’s intelligence unit. In some provinces, Taliban commanders have said that they have lists of people—written or orally communicated—who have committed acts the Taliban deem “unforgivable” and would be targeted.7 The pattern of the killings has sown terror throughout Afghanistan, as no one associated with the former government can feel secure they have escaped the threat of reprisal.

[...]

The Ghani government collapsed so quickly that documents related to the security forces and those who cooperated with them were left behind. When Taliban forces entered the offices of the former intelligence agency, the National Directorate of Security, and other government offices, they were able to obtain not only data on employees but also information on those who might have acted as informants. Many of those killed were evidently targeted because of their role in the previous government.

[...]

At the local level, many Taliban fighters and former ANSF members come from the same communities and know each other. As a result, personal rivalries and grievances have played into some killings. Many have reportedly been ordered by the Taliban’s delgai (“small group”) units—lower-level commanders who often have direct knowledge of the local political dynamics and are able to identify and target people.16”
Uit de landeninformatie die verwerende partij zelf aanhaalt, blijkt met andere woorden dat verzoekende partij wel degelijk een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Verschillende leden van de familie hadden nauwe banden met de voormalige Afghaanse overheid.

De vader [N.M.A.] had lange tijd een hoge functie op het administratieve bureau van de Afghaanse president. Dit wordt niet betwist door verwerende partij. Verwerende partij meent echter dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij, “na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van [N.M.A.] en nadat hij reeds geruime tijd gepensioneerd was, nu wel problemen zou ondervinden omwille van datzelfde werk.”

Verwerende partij maakt hier volledig abstractie van de geheel veranderde situatie in Afghanistan en doet alsof er nooit een machtsovername door de taliban heeft plaatsgevonden. Die machtsovername doet het risico voor verzoekende partij op ernstige mensenrechtenschendingen op twee vlakken verhogen. Ten eerste heeft de Taliban nu toegang tot alle registers waardoor mensen met banden met de vorige overheid gemakkelijker geïdentificeerd kunnen worden. Ten tweede is er nu geen enkele weerstand voor de taliban om effectief over te gaan tot vervolging van personen die werkzaam waren voor de vorige overheid en hun familieleden.

Het feit dat verzoekende partij daarom geen problemen zou hebben gekend voor de machtsovername, zegt niets over het risico dat zij loopt sinds de machtsovername door de taliban. Bovendien is het niet eens correct dat verzoekende partij geen problemen zou hebben gekend. 4 van 7 kinderen ([N.S.], [N.S.M.], [N.S.] en [N.S.]) werden in België erkend als vluchteling nadat zij ofwel werkelijk gekidnappt werden in Afghanistan door de Taliban ofwel aan een poging daartoe werden onderworpen. Die (pogingen tot) kidnapping vonden plaats toen hun vader werkzaam was op het administratieve bureau van de

president van Afghanistan en de vader was eveneens betrokken bij de onderhandelingen tot vrijlating van zijn zoon:

“Our head of security at that time was an Afghan national, named [...], and we employed one of his relatives mr. [S.N.] as logistical officer. A brother of [S.], [S.N.] was employed as my ‘home-maker’, being in charge of food, laundry and cleaning of my house. In that period the father of the brothers [N.] was employed in the Administrative Office of the President of Afghanistan and I visited him regularly at his home in [...], Kabul.

[...]

In February 2007 [S.N.], the CEO of [...], was kidnapped. As the kidnappers telephoned me to pay ransom, I got personally involved. I facilitated support from an international expert from the UK, who [S.’s] father in the negotiation process. These negotiations resulted in the release of [S.N.] about six weeks later. That is, after his father paid an amount roughly equal to the value of his assets to the criminals, who had close connections with the Taliban. [S.N.] survived but was not treated well, to put it mildly, and was traumatized. He still suffers from a Post-Traumatic Stress Disorder.

[...]

One has to understand that in Afghanistan (as in other collective cultures) people think in terms of families, rather than individuals. Apart from [S.] also some of his brothers received threats by telephone, and after two narrow escapes from kidnap attempts, three more brothers of the [N.] family moved to Belgium ([S.], [S.] and [S.N.]).”

(zie stuk 2)

Het is voor verzoekende partij volstrekt onduidelijk hoe verwerende partij, in het licht van de objectieve landeninformatie die zij tot harer beschikking had en in het licht van de risicoprofielen (en de bewijzen hiervan), tot het besluit is kunnen komen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij nog problemen zou kennen omwille van de voormalige job van [N.M.A.] als medewerker van de Afghaanse president. Zij gaat hiermee in tegen alle gezaghebbende bronnen en de in de bestreden beslissing aangehaalde bronnen zelf.

Verwerende partij maakt ook niet duidelijk op welke landeninformatie zij zich dan wel baseert om tot haar conclusie te komen. Haar werkwijze is dan ook bijzonder onzorgvuldig.

Wat betreft de job van [N.W.] bij buitenlandse organisaties maakt verwerende partij eenzelfde foutieve redenering. Het feit dat hij die job in het verleden zonder problemen zou hebben uitgeoefend, betekent niet dat hij na de machtsovername van de taliban geen problemen zou krijgen.

Wat betreft de het feit dat [N.F.] (verzoekende partij) werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger, andermaal iets dat niet betwist wordt door verwerende partij, stelt zij louter dat niet “elke militair en zijn familie sowieso gevisieerd worden.”

Verwerende partij vervalt hier in een vanzelfsprekende truïsmie dat naast de kwestie is en bijgevolg niet afdoende is als motivering. Het is inderdaad mogelijk dat niet elke militair en zijn familie sowieso gevisieerd wordt door de taliban. Dit neemt echter niet weg dat het risico om gevisieerd te worden als voormalig militair die bovendien afkomstig is uit een familie met sterke linken met de voormalige Afghaanse overheid, bijzonder groot is, zoals uitvoerig blijkt uit de hierboven aangehaalde landeninformatie waarnaar verwerende partij zelf verwijst.

5. Ten vijfde rept verwerende partij met geen woord over de bijzondere kwetsbaarheid van de vrouwen aanwezig in de familie van verzoekende partij in een land onder controle van de taliban.

Deze bijzondere kwetsbaarheid is nochtans een algemeen bekend gegeven en komt ook uitvoerig aan bod in de landen informatie waar verwerende partij zelf naar verwijst. Het EASO-rapport van januari 2022 laat onder meer het volgende optekenen:

“During their first press conference after the takeover, the Taliban addressed women’s rights, high-lighting that women will be respected and active in society within the limits of Sharia. As previously mentioned, they did not clarify or elaborate on what those limits were.³⁵⁶ Women were not represented in the announced interim government³⁵⁷, and no appointments were made to the Ministry of Women’s Affairs whose offices were used by the reinstated Ministry for Promotion of Virtue and Prevention of Vice. ³⁵⁸ Furthermore, women reportedly faced difficulties in accessing work³⁵⁹ and girls faced difficulties in accessing secondary education. ³⁶⁰

The Taliban ensured that their restrictions on women’s access to work and secondary education were temporary awaiting ‘safe’ workplaces and learning environments.³⁶¹ However, Mahbouba Seraj, executive director of Afghan Women’s Network, stressed that the Taliban used the same narrative as during their previous rule, when ‘temporary’ restrictions on education for girls were never lifted.³⁶² An Afghan human rights expert stated that on a general note the situation for women across the country had worsened as regards accessing their rights, regardless of living in a ‘hardline’ area or not, although women in conflict-affected rural areas, for instance, experienced difficulties in accessing their rights even before the takeover.³⁶³ Some sources suggested that restricting women’s rights seemed to be a political tactic

of the Taliban, not only an ideological matter, to demonstrate power³⁶⁴ or to make room for compromise in efforts to receive international aid.³⁶⁵ For information on provisional differences in the implementation of Sharia law affecting women see chapter 1.4.

[...]

On 3 December 2021, the Taliban released a 'decree on women's rights', setting out rules governing marriage and women's ownership. The decree stated that women should not be considered as 'property' or be forced into marriage, and that widows have a share in their husband's property.³⁷² However, the decree did not address women's access to education or work. Afghan women interviewed by CNN on 3 December 2021 stated that 'the decree would do little to change their lives', as the stipulated rights were already enshrined under Islamic law. ³⁷³ Mahboubia Seraj, executive director of the Afghan Women's Skills Development Centre, welcomed the decree and told Reuters that more rules should be released to clarify 'women's rights to access public spaces'. ³⁷⁴

[...]

2.3.1 Access to work

No uniform policy was announced related to women's access to work.³⁷⁵ During the first days after the takeover, female government employees were advised to stay home, and only women in positions that could not be replaced by men were allowed to resume work.³⁷⁶ Some of these positions were in departments for design and engineering and attendants of public toilets for women.³⁷⁷ Some female government employees were reportedly barred from entering their offices by Taliban fighters. [...]

According to Human Rights Watch, referring to a report of United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA), Taliban officials had issued a written agreement providing 'unconditional' permission to women aid workers to work in three provinces as of 28 October 2021, while women aid workers in over half the country were allowed to work under 'severe' restrictions, such as being escorted by a male family member. ³⁸²

Female judges, whose number amounts in Afghanistan to around 250, were reported to face fears about their safety in the country, particularly after a release of prisoners by the Taliban. ³⁸³ International Association of Judges (IAJ) and International Association of Women Judges (IAWJ) published a joint statement on 20 September 2021, in which judges were stated to be in 'very grave danger', fearing for their and their families' lives. Female judges were claimed to be at 'added risk' due to their gender as the Taliban did not 'accept that women have the right to judge men'. IAJ and IAWJ further noted that judges had been subjected to house-searches, threatening messages and physical harassment, and they also had their bank accounts suspended.³⁸⁴ Only a few female judges had reportedly managed to evacuate due to the fact that most Afghan women, including the judges, lacked national identity cards and passports.³⁸⁵

In November 2021, the Ministry for the Promotion of Virtue and Prevention of Vice issued media guidelines banning films or shows 'against Islamic or Afghan values' and in which Afghan media were called to stop broadcasting 'soap operas or dramas featuring women actors'.³⁸⁶ The guideline also ordered women presenters to wear hijab.³⁸⁷ Taliban fighters reportedly hindered female journalists from resuming work.³⁸⁸ [...]"

Ook uit een recent rapport van Amnesty International van juli 2022, dat ook aandacht kreeg in de Belgische media⁶, blijkt de dramatische mensenrechtensituatie voor vrouwen in Afghanistan:

"In less than a year, the Taliban have decimated the rights of women and girls in Afghanistan. Soon after they took control of the country's government, the Taliban said they were committed to upholding the rights of women and girls. Yet they have violated women's and girls' rights to education, work and free movement; demolished the system of protection and support for women and girls fleeing domestic violence; arbitrarily detained women and girls for infractions of the Taliban's discriminatory rules; and contributed to a surge in the rates of child, early and forced marriage in Afghanistan. Women who peacefully protested against these restrictions and policies have been harassed, threatened, arrested, forcibly disappeared, detained and tortured. The scope, magnitude and severity of the Taliban's violations against women and girls are increasing month by month. Within a year of its takeover of Afghanistan, the group's draconian policies are depriving millions of women and girls of the opportunity to lead safe, free and fulfilling lives.

They are being sentenced, as one Afghan woman put it, to death in slow motion. This death sentence for Afghan women and girls can only be lifted by major and wide-ranging policy changes by Taliban. The international community must urgently develop and implement a robust, coordinated and effective strategy that pressures the Taliban to bring about these changes. Amnesty International conducted research on the situation of women and girls under Taliban rule from September 2021 to June 2022, interviewing a total of 90 Afghan women and 11 girls. The ages of these women and girls ranged from 14 to 74 years old, and they lived in 20 of Afghanistan's 34 provinces. Amnesty International also interviewed six current or former staff members of Taliban-run detention centres; 22 staff members of national and international NGOs and UN agencies and mechanisms; and 10 Afghan and international experts and journalists. The

research was conducted through in-person interviews in Afghanistan from 4 to 20 March 2022, as well as through remote interviews.

[...]

TALIBAN RESTRICTIONS ON WOMEN AND GIRLS

Since their takeover, the Taliban have issued a series of policies, decrees and guidelines that violate the human rights of women and girls in Afghanistan, including those related to education, work, free movement and clothing. In the area of education, the Taliban have prevented the vast majority of girls at the secondary level from returning to school. The Taliban called girls at the secondary level to return to school on 23 March 2022, only to send them home the same day, citing a “technical issue” related to their uniforms. Fatima, a 25-year-old high school teacher based in Nangarhar province, summarized the feelings of her students: “These young girls just wanted to have a future, and now they don’t see any future ahead of them... There are millions of Afghan girls waiting for action.” At the university level, the Taliban’s harassment of female students as well as restrictions on students’ behaviour, dress and opportunities have contributed to an unsafe environment where female students are systematically disadvantaged compared to male students. As a result, many female students have either stopped attending or decided not to enrol in university. Other challenges affect girls’ and women’s access to education at all levels, including restrictions on their movement, teacher shortages and students’ lack of motivation due to limited career options under the Taliban. The Taliban have prevented women across Afghanistan from working. Most female government employees have been told to stay at home, with the exception those working in certain sectors such as health and education. In the private sector, many women have been dismissed from high-level positions. The Taliban’s policy appears to be that they will allow only women who cannot be replaced by men to keep working. Women who have continued working told Amnesty International that they are finding it extremely difficult in the face of Taliban restrictions on their clothing and behaviour, such as the requirement for female doctors to avoid treating male patients or interacting with male colleagues. Taliban restrictions on work have created a desperate situation for many women who were their families’ sole or primary wage-earner. For instance, Farida, an office worker, said: “When Nangarhar collapsed, the office was closed down... because men and women can’t work together... [My family] spent two weeks without food in our household. Previously, I couldn’t even think that we wouldn’t have food on the table.”

[...]

Taliban restrictions on women’s and girls’ freedom of movement have become increasingly repressive. Initially, they ordered women and girls to be accompanied by a mahram, or male chaperone, for longdistance journeys. Most recently, they decreed that women should not leave their homes unless necessary. Women and girls told Amnesty International that in light of the numerous and evolving restrictions on their movement, any appearance in public without a mahram carried serious risks. They also said that the mahram requirements made their daily lives almost impossible to manage. The Taliban have enforced increasingly strict guidelines on permissible clothing for women and girls. On 7 May 2022, the Ministry of Vice and Virtue issued a decree requiring women to cover themselves from head to toe. Male family members were made responsible for women’s adherence to the new rules, and can be detained if women and girls in the family refuse to comply. Zainab, a 27-year-old woman based in Daikundi province, shared her reaction to the decree: “Why would we cover our faces and hide who we are?... I have worn a [head scarf] all my life, but I do not want to cover my face... I can’t breathe now that I’m trying to talk about covering my face.”

[...]

ARBITRARY DETENTION OF WOMEN AND GIRLS FOR “MORAL CORRUPTION” AND FLEEING ABUSE

According to four individuals who worked in Taliban-run detention centres, the Taliban have arbitrarily arrested and detained women and girls for violating their discriminatory policies, such as the rules against appearing in public without a mahram or appearing in public with a man who does not qualify as a mahram. Those arrested have usually been charged with the vague and ambiguous “crime” of “moral corruption”. The four prison staff members also told Amnesty International that survivors of gender-based violence who were formerly based in the shelters are now being detained in the same two detention centres in Afghanistan. Women and girls arbitrarily detained due to alleged “moral corruption” or for fleeing abuse have been denied access to legal counsel and subjected to torture and other ill-treatment as well as inhuman conditions in detention. One university student was detained in 2022 on charges related to the Taliban’s mahram restrictions. She said that soon after her arrest, Taliban members “started giving me electric shocks [with a taser]... on my shoulder, face, neck, everywhere they could... They were calling me a prostitute [and] a bitch... The one holding the gun said, ‘I will kill you, and no one will be able to find your body.’” She said that like all women and girls detained by the Taliban, her detention would stigmatize her for life. “For an Afghan girl, going to prison is no less than death... Once you enter the door, you are labelled, and you cannot erase it.”

Bovendien wordt van de mannelijke familieleden, zoals verzoekende partij, verwacht dat zij het vrouwenrechten schendende regime van de Taliban zelf afdwingen bij hun eigen familie, hetgeen eveneens een schending uitmaakt van hun eigen mensenrechten:

“Women and girls said that the Taliban’s new rules had also been enforced by neighbours or other members of their communities, in some cases of their own accord, and in other cases after receiving specific instructions from the Taliban. Feruza, a 22-year-old student at Nangarhar University, said that after she complained on Facebook about the problems she and others were facing as a result of the new rules on gender segregation at her university, she was called into her teacher’s office. She explained: [My teacher] said you shouldn’t post anything about the Taliban... You should share hadiths and Islamic information... [He said] we don’t want our students to be in trouble. If you raise your voice, they will expel you... [I realized] if I continue this way, I could be expelled, and my family could be punished. Now I don’t post anything... My teacher... said that the Taliban had told him what to do. They didn’t talk with me directly.²⁶ Women and girls interviewed by Amnesty International said that in many cases, the Taliban’s rules have been enforced by their own family members. Asal, a 26-year-old university student from a central province in Afghanistan, shared her experience: “[Our families] tell us the Taliban took control, and we need to follow them. They have become like the Taliban themselves. They inherit their behaviour.”²⁷ A staff member of UN Women in Afghanistan said similarly, “Family norms are getting tougher and tighter... It’s an enabling environment for misogyny, and women’s space is getting smaller.”²⁸

Several women and girls told Amnesty International that the decentralized manner in which the new rules are communicated and enforced has contributed to an atmosphere fraught with tension and fear, which leads them to constrain their activities and behaviour even beyond what has been ordered or enforced by the Taliban. For instance, Hanifa, a 22-year-old university student living in Laghman province, said, “They tell us [about the rules] through local TV, and then Instagram and Twitter. There’s no one place where we are told... Most of the announcements are vague... That can make it really confusing... There are no set checkpoints either. The location is always changing. So the fear is always there.”²⁹

De desastreuze vrouwenrechtensituatie in Afghanistan is algemeen bekend en uitvoerig gedocumenteerd door onder andere EASO en Amnesty International. Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat verwerende partij dit niet in rekening brengt om te oordelen of er sprake is van humanitaire gronden die de afgifte van een visum voor België kunnen rechtvaardigen.

Ook op dit vlak is de motivering van verwerende partij niet afdoende en erg onzorgvuldig.

6. Ten zesde meent verwerende partij dat verzoekende partij en haar familie een veilig leven kunnen opbouwen in Pakistan.

Vooreerst gaat verwerende partij hier voorbij aan het feit dat verzoekende partij reeds verschillende familieleden heeft die in België wonen. Zoals hogerop reeds aangehaald, moeten de vluchtredenen van verzoekende partij en de wens om naar België te komen in zijn geheel beoordeeld worden. Niet alleen zal verzoekende partij in Pakistan nog steeds gescheiden leven van [N.S.], [N.S.M.], [N.S.] en [N.S.] en hun gezinnen in België, ook is de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan alles behalve veilig voor verzoekende partij. Er heerst een anti-Afghaanse sentiment onder de Pakistaanse bevolking hetgeen leidt tot erg restrictieve maatregelen ten opzichte van nieuwe Afghaanse vluchtelingen, die riskeren gedeporteerd te worden naar Afghanistan:

“In August 2021, Helen Dempster and her co-authors stated in a CGD Policy Blog entry that the Government of Pakistan had already taken a tougher stance on Afghan refugees a few months before the Taliban’s return to power.²¹⁹ According to a September 2021 media article, prime minister Imran Khan had already consulted with Iranian president Raisi in early July 2021 and highlighted the ‘serious repercussions’²²⁰ of an influx for both countries.²²¹ An undisclosed senior government official reportedly confirmed that both Imran Khan and Raisi planned on dealing with Afghan refugees by using the ‘Iranian model’,²²² which refers to the strategy of providing temporary refuge to Afghans in camps along the border with Afghanistan.²²³ Dempster and her co-authors similarly mentioned Pakistan’s intention to shelter all newly arriving refugees in border camps.²²⁴ Following the Taliban takeover in August 2021, Pakistan reportedly voiced ambivalence about accepting Afghan refugees and has not offered an official welcome.²²⁵ In spite of eyewitness reports of a continuous flow of people from newly Taliban-controlled Afghanistan entering Pakistan through the official Spin Boldak-Chaman border crossing, Pakistan’s interior minister stressed that these were not refugees, but rather ‘4 000 Afghans [...] with valid travel documents’²²⁶. (For more information on this subject, please see section 2.3.4 Cross-border movement). Media articles also reported on statements by Pakistani government officials saying they would not allow Afghan refugees into the country,²²⁷ on protests by Sindhi ethnic parties pressuring the federal government not to allow Afghan refugees into Sindh province,²²⁸ on the deportation of newly arrived Afghan refugees (reportedly 965 Afghans from Quetta and 1 486 from Karachi and Lasbela as of October 2021),²²⁹ and on the closure of makeshift camps of newly arriving Afghans by authorities²³⁰. In August 2021, Dempster and co-authors assumed that the predicted new influx of Afghan refugees might have

negative effects on Afghans already residing in Pakistan, 'who have been used as a political bargaining chip for decades'.

Pakistaanse autoriteiten maken zich schuldig aan intimidatie van Afghaanse vluchtelingen:

"In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semi-structured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that 'the police or security authorities can penetrate your space anytime'."

"Following the government change in Kabul in August 2021, many Afghans have entered Pakistan, leading to a renewed escalation of the refugee issue. Although police harassment has decreased slightly in recent years, authorities are now more vigilant again due to the influx of new arrivals. Mudassar M. Javed explained that security-related incidents have also increased and the number of attacks in Pakistan has risen again. Security checks have been tightened in some areas in Khyber Pakhtunkhwa and Balochistan."
Verwerende was op de hoogte of had op de hoogte moeten zijn van de situatie van Afghaanse vluchtelingen. Dat zij zonder enige verwijzing naar landeninformatie beweert dat verzoekende partij zich kan vestigen in Pakistan om aldaar een leven in veilige omstandigheden uit te bouwen, is bijgevolg erg onzorgvuldig en in strijd met objectieve landeninformatie.

7. Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

Zoals reeds werd aangegeven, is het door de andere verzoekende partijen aangevoerde middel in nagenoeg identieke bewoordingen gesteld.

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota's met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22.12.2021 voor een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) heeft ingediend, ten einde zich in België te voegen bij een meerderjarige referentiepersoon van Afghaanse nationaliteit.

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat de verzoekende partij zich niet op de regels inzake gezinshereniging kon beroepen, zodat de visumaanvraag diende te worden beoordeeld als een aanvraag om een humanitair visum.

Volkomen ten onrechte meent de verzoekende partij dat voormelde overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op zichzelf reeds zou getuigen van een onzorgvuldige beoordeling van de visumaanvraag.

Daar waar de verzoekende partij het "volstrekt overbodig" vindt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nog eens uitdrukkelijk vaststelt dat de regels voor gezinshereniging niet van toepassing zijn, getuigt het integendeel van een zorgvuldige handelwijze om de verschillende mogelijke hypothesen uit te sluiten op grond waarvan de verzoekende partij een visum lang verblijf zou wensen te bekomen.

Bijgevolg kan de kritiek van verzoekende partij uit het eerste onderdeel (punt 1 uit het inleidend verzoekschrift), daar waar zij aanvoert dat zij geen visum gezinshereniging vroeg, niet als ernstig worden beschouwd.

Verweerder benadrukt verder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht gewezen wordt op het feit dat hij overeenkomstig de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid om al dan niet de gunst van een humanitair visum toe te kennen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op zeer gedegen wijze rekening werd gehouden met de elementen dewelke de situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, om vervolgens te besluiten dat er geen sprake is van een prangende humanitaire situatie, dewelke zou nopen tot de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat het volstrekt onduidelijk zou zijn op welk criterium de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn beoordeling de visumaanvraag uiteindelijk heeft beoordeeld.

Dergelijke kritiek is niet ernstig.

In haar inleidend verzoekschrift voert de verzoekende partij zelf aan dat zij het land van herkomst wenste te verlaten, omwille van 1) de veiligheidssituatie aldaar en 2) familiale redenen.

Beide elementen worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens op zeer gedegen wijze beoordeeld, waarbij specifiek met betrekking tot de aangevoerde familiale redenen wel degelijk op pertinente én duidelijke wijze wordt overwogen waarom er geen sprake is van een humanitaire situatie in hoofde van de verzoekende partij.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij bewust abstractie lijkt te maken van de redenering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Er wordt immers wel degelijk op gedegen wijze rekening gehouden met de familiale situatie van verzoekende partij, waarbij inderdaad verschillende redenen worden aangehaald waarom de aanwezigheid van de in België verblijvende familieleden geen voldoende humanitair element betreft.

De bestreden beslissing maakt in dit kader melding van volgende overwegingen:

- verzoekende partij bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst;
- hij is in het gezelschap van zes andere familieleden, van wie allen de aanvragen voor een humanitair visum eveneens werden afgewezen op 29.07.2022;
- uit de voorgelegde brief dd. 24.08.2021 blijkt dat verzoekende partij, na het vertrek van de 4 oudste broers, in Kabul bleef samenwonen met de vader, de twee moeders, broer [W.] en hun zus;
- verzoekende partij heeft vier broers die allen in België (de laatste reeds in 2014) vluchtelingenstatus verkregen en bijgevolg legaal in België verblijven;
- verzoekende partij vormt aldus reeds geruime tijd geen gezin meer met deze vier broers;
- terwijl hij steeds een gezin bleef vormen in Afghanistan met de overige familieleden;
- verzoekende partij legt geen bewijs voor waaruit eventuele afhankelijkheid zou blijken van de vier in België verblijvende broers;

Gelet op voormelde overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het niet duidelijk zou zijn op grond van "welk criterium" de visumaanvraag uiteindelijk werd beoordeeld.

Dat verzoekende partij nu voorhoudt dat zij geenszins familiaal isolement als reden heeft ingeroepen en vooral op zoek is naar veiligheid, kan geen afbreuk doen aan het gedegen onderzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Daar waar de verzoekende partij een visum lang verblijf had aangevraagd om zich onder meer bij de in België verblijvende familieleden te voegen, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk op gedegen én duidelijke wijze gemotiveerd waarom dit niet als een humanitair element in de zin van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Bovendien kan verweerder in dit kader ook dienstig verwijzen naar wat in het derde onderdeel wordt uiteengezet omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan, zodat vaststaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk ook rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij "eerst en vooral op zoek is naar veiligheid".

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij levert in haar inleidend verzoekschrift ten slotte nog kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing onterecht werd aangehaald dat geen overlijdensakte van de vader, dhr. [M.A.N.], werd voorgelegd, terwijl duidelijk blijkt dat laatstgenoemde is overleden in 2020.

Verweerder laat gelden dat het overlijden van de vader in 2020 uitdrukkelijk wordt erkend in de bestreden beslissing, zodat niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek. Bijgevolg kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geoordeeld dat verzoekende partij het overlijden van haar vader zou hebben achtergehouden.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden bijgetreden.

In een derde onderdeel uit verzoekende partij kritiek op de beoordeling van de algemene veiligheids-situatie in Afghanistan die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd gemaakt, in die zin dat zij van oordeel is dat deze voorbarig en verouderd is.

Daar waar verzoekende partij vooreerst van oordeel is dat de motivering omtrent de algemene situatie in Afghanistan "niet ter zake dienend" is, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet ernstig is.

Uit volgende overwegingen van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen en er dus niet zonder meer van uit is gegaan dat de verzoekende partij "een loutere burger" zou zijn:

[...]

Verweerder verwijst in dit kader ook naar de repliek op het vierde middelonderdeel van de verzoekende partij (zie verder).

Daarnaast uit verzoekende partij nog kritiek op de beoordeling die werd gemaakt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en dewelke gestoeld zou zijn op verouderde rapporten. De verzoekende partij verwijst in dit kader naar een arrest nr. 270 813 dd. 31.03.2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dienaangaande merkt verweerder op dat, zoals verzoekende partij zelf ook aangeeft, het door verzoekende partij geciteerde arrest, een arrest betreft waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volle rechtsmacht dient te beslissen over een beoordeling die werd gemaakt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij, naast het feit dat de Belgische (continentale) rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent, de verschillende procedures voor Uw Raad miskent, waar zij laat uitschijnen dat in het kader van huidig annulatieberoep eenzelfde beoordeling zou kunnen worden gemaakt.

In de bestreden beslissing staat immers te lezen:

"De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure bevoegd om na te gaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid, heeft geoordeeld dat de visumaanvraag geen concrete elementen bevat die er op wijzen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Er dient hierbij te worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel concreet bewijs kon bijbrengen dat zij specifiek ernstige schade dreigt te ondervinden na de machtsovername van de taliban in het land van herkomst.

In dit kader dient te worden opgemerkt dat de situatie van verzoekende partij manifest verschilt van de feitelijke omstandigheden dewelke aanleiding hebben gegeven tot het arrest nr. 270 813 dd. 31.03.2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vermits in laatst vermelde zaak sprake was van een verzoeker om internationale bescherming, dewelke het land reeds had verlaten voor de machtsovername door de Taliban, waaromtrent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had geoordeeld dat een veilige terugkeer naar Afghanistan mogelijk was.

Terwijl in casu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft moeten vaststellen dat de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs heeft bijgebracht dat zij na de machtsovername door de Taliban in het land van herkomst in de problemen zou zijn gekomen.

Terwijl bovendien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt benadrukt dat de verzoekende partij -desgewenst- verder in Pakistan kan verblijven, alwaar men kennelijk veilig is: [...]

Zoals hoger benadrukt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus, na eigen onderzoek van de concrete situatie, besloten dat de visumaanvraag geen informatie bevat die wijst op een prangende humanitaire situatie.

In een vierde onderdeel is verzoekende partij van oordeel dat het volstrekt onduidelijk is hoe de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in het licht van objectieve landeninformatie en in het licht van de door haar voorgehouden risicoprofielen, tot het besluit kon komen dat zij geen reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan onmenselijke behandeling in Afghanistan.

Verwerende partij verwijst opnieuw naar de deugdelijke motieven uit de bestreden beslissing, die zowel betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, als op de door verzoekende partij ingeroepen risicoprofielen (die volgens verzoekende partij veel te kort lijkt te zijn).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd het volgende overwogen: [...]

Verweerder benadrukt aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geoordeeld dat verzoekende partij geen documenten heeft voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat zijn leven in Afghanistan een gevaar zou zijn of dat verzoekende partij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Daarnaast heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op omstandige wijze uiteengezet op welke manier de situatie in Afghanistan sinds 2021 is gewijzigd, waardoor bijgevolg dient te worden geoordeeld dat het verdwijnen van de overheid als actor heeft bijgedragen tot een sterke afname van willekeurig geweld in Afghanistan. Dit gegeven, in combinatie met het gebrek aan bewijzen omtrent de persoonlijke situatie van verzoeker, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er toe gebracht te oordelen dat verzoekende partij zich geenszins in een prangende humanitaire situatie zou bevinden in Afghanistan.

Dat de vader van verzoekende partij werkte voor de Afghaanse overheid, wordt geenszins betwist in de bestreden beslissing, doch oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij, jaren na het pensioen van zijn vader, plots wel Problemen zou ondervinden, dit terwijl eerder kennelijk geen problemen werden ondervonden.

Verzoekende partij maakt, door louter te stellen dat de situatie in Afghanistan is veranderd (wat nota bene ook aan bod komt in de bestreden beslissing), geenszins aannemelijk dat verzoekende partij daarom op heden problemen ondervindt met de taliban.

Eenzelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot het feit dat verzoekende partij militair zou zijn geweest in het Afghaanse nationale leger.

In haar inleidend verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat het niet correct zou zijn dat zij geen problemen zou hebben gekend, waarbij zij verwijst naar het feit dat vier van haar broers/zussen in België erkend werden als vluchteling, "nadat zij ofwel werkelijk gekidnapt werden in Afghanistan door de Taliban ofwel aan een poging daartoe werden onderworpen".

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

Verweerder benadrukt vooreerst dat uit het derde onderdeel duidelijk blijkt dat verzoekende partij de veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername op omstandige wijze heeft onderzocht.

Daarnaast heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na afweging van de door verzoekende partij voorgelegde stukken omtrent de concrete situatie, geoordeeld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij risico zou lopen op blootstelling aan onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij kan niet louter verwijzen naar de erkenning van de vluchtelingenstatus van enkele van haar broers/zussen, zonder zelf ook maar enige elementen bij te brengen op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat zijzelf persoonlijk Problemen met de Taliban zou hebben gehad.

Eén en ander klemt des te meer nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat de verzoekende partij op heden veilig in Pakistan verblijft met enkele familieleden en het de verzoekende partij aldus vrijstaat om haar leven daar verder uit te bouwen en daartoe de nodige stappen te ondernemen.

Verweerder kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij middels de kritiek in haar inleidend verzoekschrift kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar visumaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij evenwel niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing

wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat de aanvraag geen informatie bevat die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen verzoekende partij zich zou bevinden, te weerleggen.

In een vijfde onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat met geen woord wordt gerept over de situatie van vrouwen in Afghanistan. Verzoekende partij, voor de goede orde zelf van het mannelijke geslacht, beperkt zich tot het uitvoerig citeren van algemene rapporten omtrent de situatie van vrouwen. Verweerder benadrukt dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hieromtrent had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat zij zelf als mannelijk familielid, verwacht wordt om het regime van de taliban zelf af te dwingen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij bij haar visumaanvraag geen concrete elementen heeft aangehaald waaruit zou moeten blijken dat zij zich zelf in dergelijke situatie bevindt. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dit niet heeft aangehaald in de bestreden beslissing.

Eén en ander klemt des te meer gelet op het feit dat de verzoekende partij en haar (vrouwelijke) familieleden op heden kennelijk veilig in Pakistan verblijven en het mogelijk moet worden geacht om het familieleven aldaar verder uit te bouwen, indien men zulks wenst.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met verschillende hypothesen, waarna diende te worden besloten dat geen humanitaire elementen werden aangetoond op grond waarvan de toekenning van een visum lang verblijf zou kunnen worden toegestaan.

Verzoekende partij uit in een zesde onderdeel kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekende partij, samen met de rest van het gezin, momenteel in Pakistan verblijft. Opnieuw onder verwijzing naar algemene rapporten, meent verzoekende partij dat zij, als Afghaans vluchteling, wordt geïntimideerd door de Pakistaanse overheid.

Verweerder merkt andermaal op dat verzoekende partij op uiterst summiere wijze uiteenzet waarom zij in Pakistan niet veilig zou zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat, afgezien van de vier broers die in België verblijven, de rest van het gezin samen verblijft in Pakistan.

Al het bovenstaande in herinnering gebracht, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het volgende besloten:

"De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen betrokkene zich zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese broer ifv een Belgische meerderjarige broer is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D), om humanitaire redenen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. In de bestreden beslissingen wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van de verzoekende partijen sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geeft op gezinshereniging. De verwerende partij geeft aan dat zij de voorliggende situatie dan ook beoordeelt in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen bevestigen in dit verband dat zij verzochten om een zogenaamd humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

3.7. In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissingen dan ook correct dat zij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie. Deze motivering wordt op zich ook niet betwist door de verzoekende partijen.

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in het najaar van 2021 vanuit Afghanistan met tijdelijke visa naar Pakistan zijn vertrokken. Zij verblijven sindsdien op een adres in Islamabad, Pakistan, ook nadat hun tijdelijke Pakistaanse visa vervielen op 4 februari 2022. Op 22 december 2021 dienden zij bij de Belgische ambassade in Islamabad elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf op humanitaire gronden.

In het kader van hun visumaanvragen maakten de verzoekende partijen onder meer een brief gedateerd op 24 augustus 2021 van een Nederlandse onderdaan over. Deze Nederlandse onderdaan geeft in zijn brief aan dat hij actief was in Afghanistan voor onder andere het Caritas Network en het VN- Ontwikkelingsprogramma en dat hij in de periode van 2003 tot 2018 in totaal 44 missies naar Afghanistan deed. Hij verklaart dat de verzoekende partijen, die op dat ogenblik samenwoonden op eenzelfde adres in Kaboel, in groot persoonlijk gevaar waren en dringende hulp nodig hadden bij hun evacuatie uit Kaboel. Hij bevestigt dat de intussen overleden vader van de familie eerder werkzaam was binnen de administratie van de Afghaanse president en twee van diens zonen, thans erkende vluchtelingen in België, werkzaam waren voor een van de organisaties waarvoor hij actief was in Afghanistan. Hij gaat in op de problemen

die de broers in België ertoe hebben gebracht te vluchten uit Afghanistan, waaronder de kidnaping van een van hen en (valse) beschuldigingen van samenwerking met de katholieke kerk in een poging om moslimkinderen te bekeren tot het rooms-katholieke geloof. In zijn brief bevestigt de Nederlandse onderdaan verder dat, na de vlucht van de broers, de eerste verzoekende partij bij het Afghaans nationaal leger ging en de tweede verzoekende partij IT-studies aanvatte en voor hem werkzaam was als vertaler en “fixer” tijdens zijn verblijven in Afghanistan. Hij stelt de woning van de familie in Kaboel regelmatig te hebben bezocht. Hij verklaart dat, in de huidige context, de betrokkenheid van de eerste verzoekende partij bij het Afghaans nationaal leger, de jobs die de tweede verzoekende partij op regelmatige basis uitvoerde voor hem en zijn nauwe associatie met de familie, voor de familie een risico inhouden, nu de taliban van deur tot deur gaan op zoek naar vijanden, waaronder de voormalige veiligheidsdiensten. Hij stelt dat de taliban hierbij terugvallen op lokale informanten en dat de banden die de familie met hem heeft door de taliban kunnen worden geïnterpreteerd als anti-islamitisch. Hij wijst nogmaals op de hierboven reeds aangehaalde valse geruchten inzake de bekering van moslimkinderen tot het katholieke geloof. Naast deze brief voegden de verzoekende partijen nog bewijsstukken die moeten aantonen dat de vader van de familie werkte bij de administratie van de vroegere Afghaanse president en dat de eerste verzoekende partij deel uitmaakte van het Afghaans nationaal leger. Ten slotte werden in het kader van de visumaanvragen stukken voorgelegd om aan te tonen dat de familieleden in België kunnen voorzien in huisvesting en dat zij beschikken over de nodige financiële middelen om de verzoekende partijen ten laste te nemen.

3.9. De verzoekende partijen voeren aan dat de motivering inzake de door hen ingeroepen humanitaire verblijfsgronden en hun bijzondere kwetsbaarheden niet afdoende is en deze alleszins niet op voldoende zorgvuldige wijze in rekening zijn gebracht.

3.10. In dit verband merkt de Raad voorafgaandelijk op dat de ruime discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij toekomt binnen de toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet haar er niet van vrijstelt om aan de hand van pertinente en draagkrachtige motieven te antwoorden op de ingeroepen verblijfsgronden en om deze op zorgvuldige wijze te beoordelen.

3.11. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen in de eerste plaats vast dat de verzoekende partijen niet familiaal zijn geïsoleerd, zij nog sterke familiale banden hebben in het land van herkomst en zij geen bewijs voorleggen van afhankelijkheid van hun vier in België verblijvende familieleden. Dit wordt op zich niet betwist door de verzoekende partijen, die op dit punt evenwel benadrukken dat zij hun visumaanvragen ook niet hebben gesteund op dergelijke elementen zodat deze motivering voorbijgaat aan de ingeroepen verblijfsgronden. Hoewel deze overwegingen in de bestreden beslissingen wel relevant kunnen zijn bij de beoordeling van visumaanvragen op humanitaire gronden die onder meer zijn ingegeven door de aanwezigheid van familieleden in België, moet samen met de verzoekende partijen wel worden vastgesteld dat hiermee niet alle ingeroepen humanitaire verblijfsgronden afdoende werden beantwoord en op voldoende zorgvuldige wijze zijn bekeken.

3.12. De verwerende partij beantwoordt de ingeroepen verblijfsgronden in de tweede plaats door erop te wijzen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Met verwijzing naar rapporten van EASO stelt de verwerende partij dat er sprake is van een sterke afname van het conflict-gerelateerde geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Zij wijst op een significante daling van het willekeurig geweld in Afghanistan waardoor niet blijkt dat actueel een burger door zijn loutere aanwezigheid in het land een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon en stelt dat de incidenten die zich nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Ook hier moet evenwel worden vastgesteld dat de verzoekende partijen hun visumaanvragen niet zozeer steunden op de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan, maar wel op enkele elementen die volgens hen maakten dat zij in het bijzonder dreigen te worden geïsoleerd door de taliban nu deze recent de macht hadden overgenomen in Afghanistan, zoals uiteengezet in het gevoegde schrijven van de Nederlandse onderdaan. De verzoekende partijen voeren in dit verband thans zo ook aan dat het door de verwerende partij aangehaalde rapport van EASO van januari 2022 zelf aangeeft dat personen met linken met de voormalige overheid, met het Afghaans nationaal leger of met de buitenlandse troepen, en hun familieleden, worden geïsoleerd door de taliban, zoals zij dit aanvoerden en volgens hen ook wordt bevestigd in andere bronnen. De voormelde motivering vormt met andere woorden geen werkelijk antwoord op de ingeroepen verblijfsgronden en hiermee blijkt andermaal niet dat de visumaanvragen met de nodige zorgvuldigheid zijn bekeken.

3.13. De verwerende partij motiveert verder dat de pensionering van de – volgens de verzoekende partijen intussen overleden – vader van de familie reeds dateert van enige tijd geleden en in de begeleidende

brief niet werd aangegeven dat de verzoekende partijen, na het vertrek van de thans in België verblijvende broers dat dateert van intussen meerdere jaren geleden, hierdoor nog problemen hebben ondervonden in Afghanistan. Zij acht het onwaarschijnlijk dat de verzoekende partijen, na verschillende jaren geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van de vader en dit nadat deze reeds geruime tijd was gepensioneerd, nu wel problemen zouden ondervinden omwille van datzelfde werk. De verwerende partij motiveert dat eenzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de werkzaamheden van de tweede verzoekende partij voor een Europese organisatie. Zij stelt dat de tweede verzoekende partij dit werk al geruime tijd doet zonder problemen te hebben ondervonden, zodat het onwaarschijnlijk is dat zij en haar familie hierdoor nu ineens wel problemen zouden ondervinden. Zij voegt hier nog aan toe dat het niet is omdat iemand heeft gewerkt voor een Europese organisatie dat hij en zijn familie sowieso worden geïdentificeerd. Inzake het ingeroepen gegeven dat de eerste verzoekende partij militair was in het Afghaans nationaal leger stelt de verwerende partij nog dat het niet zo is dat elke militair en zijn familie sowieso worden geïdentificeerd in Afghanistan. Volgens de verwerende partij liggen onvoldoende persoonlijke bewijsstukken voor van een reëel risico op onmenselijke behandelingen in Afghanistan.

De verzoekende partijen betogen in dit verband dat de verwerende partij volledige abstractie maakt van de geheel veranderde situatie in Afghanistan door de machtsovername door de Taliban. Deze machtsovername verhoogt volgens hen het risico op ernstige mensenrechtenschendingen, enerzijds omdat de Taliban nu toegang hebben tot alle registers waardoor mensen met banden met de vorige overheid gemakkelijker kunnen worden geïdentificeerd en anderzijds omdat er geen enkele weerstand meer is voor de Taliban om over te gaan tot vervolging van personen die werkzaam waren voor de vorige overheid en hun familieleden.

In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat de verwerende partij met haar beoordeling niet aangeeft te betwisten dat op basis van de door de verzoekende partijen bij hun visumaanvragen voorgelegde stukken kan blijken dat de vader van de familie werkte voor de Afghaanse overheid, dat de eerste verzoekende partij militair was in het Afghaans nationaal leger en dat de tweede verzoekende partij op regelmatige basis jobs uitvoerde voor internationale/Europese organisaties die actief waren in Afghanistan. Evenmin geeft de verwerende partij aan te twijfelen aan de vermeldingen in de voormelde brief van de Nederlandse onderdaan dat de familie nauwe contacten en banden had met deze Nederlandse onderdaan, dat deze laatste de verzoekende partijen regelmatig bezocht in hun woning in Kaboel en dat er sprake was van de aangehaalde eerdere (valse) beschuldigingen die de ronde deden in verband met de bekering van moslimkinderen tot het katholieke geloof. Evenmin leest de Raad in de bestreden beslissingen dat personen met een profiel als dat van de verzoekende partijen geen risico lopen om specifiek te worden geïdentificeerd door de Taliban, te meer waar deze blijken terug te vallen op lokale informanten.

Daargelaten de vraag of op de verwerende partij enige verplichting kan rusten om op basis van de ingeroepen vrees over te gaan tot de afgifte van de gevraagde visa, moet de Raad vaststellen dat zij met haar beoordeling zelf de mogelijkheid heeft opengelaten om – binnen de ruime discretionaire bevoegdheid die haar toekomt in de toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet – op grond van de ingeroepen familiebanden en de ingeroepen vrees de gevraagde visa toe te kennen. Zij weigerde dit evenwel, (onder meer) omdat de verzoekende partijen volgens haar onvoldoende persoonlijke bewijsstukken van de ingeroepen vrees aanbrachten.

Gelet op de brief van de Nederlandse onderdaan gedateerd op 24 augustus 2021 die ter ondersteuning van de visumaanvragen werd voorgelegd, moet worden aangenomen dat de verzoekende partijen hun ingeroepen vrees specifiek verbonden met de op dat ogenblik zeer recente machtsovername door de Taliban. Immers stelde de Nederlandse onderdaan in zijn schrijven als volgt:

“In de current context, [F.]’s engagement with the Afghan National Army, [W.]’s frequent jobs for me, and my close association with the family, have become a liability for the family. The Taliban at the moment conducts door-to-door visits to search their enemies, like former security forces. They rely also on local informants, and it is possible that the families’ association with me can be interpreted by the Taliban as anti-Islamic. Then there are still the false stories and gossips about the past cooperation with the Catholic Church in allegedly converting Muslim children to the Catholic faith.”

Dit vindt ook bevestiging in het tijdstip waarop de brief werd opgesteld en het gegeven dat de verzoekende partijen korte tijd erna uit Afghanistan zijn vertrokken.

Door te motiveren dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verzoekende partijen een reële vrees hebben bij terugkeer naar Afghanistan omwille van het eerdere werk van de vader voor de Afghaanse overheid, het werk van de tweede verzoekende partij voor een Europese organisatie of het gegeven dat de eerste verzoekende partij militair was in het Afghaans nationaal leger, nu zij zonder problemen nog lange tijd in Afghanistan hebben kunnen verblijven na het vertrek van de vier in België verblijvende broers, gaat de verwerende partij – zoals de verzoekende partijen terecht aanvoeren – voorbij aan het ingeroepen gegeven van de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en de door de verzoekende partijen ingeroepen vrees dat zij na deze machtsovername specifiek zouden worden gevisieerd omwille van de banden met de vroegere machtshebbers, met het leger en met Westerse contactpersonen of organisaties. Voormelde motivering kan niet als een pertinente motivering ter zake worden beschouwd. Andermaal blijkt hiermee ook niet dat de nodige zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij de beoordeling van de visumaanvragen.

De overige motivering die er zich toe beperkt louter te stellen dat het niet is omdat iemand heeft gewerkt voor een Europese organisatie of militair was, dat hij of zijn familie worden gevisieerd in Afghanistan, kan ten slotte ook geen afdoende antwoord vormen op de ingeroepen vrees sinds de machtsovername door de taliban. De ingeroepen vrees beperkt zich ook niet tot de betrokkenheid van de eerste verzoekende partij bij het Afghaans nationaal leger en de jobs die de tweede verzoekende partij op regelmatige basis uitvoerde voor internationale/Europese organisaties, maar gaat ook over het eerdere werk van de vader van de familie, de nauwe associatie van de familie met de Nederlandse onderdaan die werkzaam was voor internationale/Europese organisaties in Afghanistan en de eerdere (valse) geruchten inzake de bekering van moslimkinderen tot het katholieke geloof naar aanleiding van de samenwerking van een van de familieleden in België met de katholieke kerk. Andermaal doet de verwerende partij hiermee niet blijken dat hij de visumaanvragen met de nodige zorgvuldigheid heeft bekeken.

De Raad wenst ten slotte nog aan te stippen dat de verzoekende partijen met de voorgelegde bewijsstukken wel degelijk stukken hebben aangebracht die heel concreet handelen over hun persoonlijke situatie, zodat niet zonder meer kan worden voorgehouden dat de voorgelegde bewijsstukken niet of onvoldoende handelen over hun persoon.

3.14. In zoverre in de bestreden beslissingen nog wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen, waar zij thans in Pakistan verblijven en verklaren schrik te hebben om door dit land te worden teruggestuurd naar Afghanistan, ervoor kunnen kiezen om een leven op te bouwen in Pakistan en hiervoor de nodige stappen te zetten, leest de Raad hierin evenmin een duidelijk antwoord op de ingeroepen vrees om door Pakistan te worden teruggestuurd naar Afghanistan. Wat er ook van zij, er blijkt voor de Raad niet duidelijk dat dit motief door de verwerende partij – opnieuw binnen haar zeer ruime discretionaire bevoegdheid op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – is bedoeld als determinerende en op zichzelf staande grond voor de weigering van de afgifte van de gevraagde visa, ook los van de eerdere motivering inzake de ingeroepen persoonlijke omstandigheden sinds de machtsovername door de taliban en de aanwezigheid van meerdere familieleden die in België werden erkend als vluchteling.

3.15. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota, heeft zij in haar beslissingen niet zozeer gesteld dat geen begin van bewijs werd aangebracht dat de verzoekende partijen na de machtsovername door de taliban in het land van herkomst in de problemen zijn gekomen. In de bestreden beslissingen wordt enkel duidelijk gemotiveerd dat in de brief van 24 augustus 2021 niet wordt aangegeven dat de verzoekende partijen na het vertrek van de referentieperso(om)en nog problemen hebben gekend in Afghanistan omwille van het werk van de vader van de familie of het werk van de tweede verzoekende partij, waardoor het onwaarschijnlijk wordt geacht dat zij alsnog op deze gronden problemen zouden ondervinden. In dit verband moet ook worden benadrukt dat de voorgelegde brief dateert van dezelfde maand als de machtsovername door de taliban. Eveneens moet voor ogen worden gehouden dat de verzoekende partijen niet lang hierna Afghanistan reeds hebben verlaten.

3.16. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X, X, X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juli 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 1.116 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS